

daarbij dat het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden en P-G Langemeijer in datzelfde geding de terughoudende benadering aanhielden die het meest aansloot bij de lijn *Windpark Zeewolde*. Het hof overwoog in r.o. 5.8 van een arrest van 19 november 2019, ECLI:GHARL:2019:9911, *BR 2020/20*, m.nt. E.W.J. de Groot & S. Elbertsen, *AB 2020/116* m.nt. P.W.A. Huisman & F.J. van Ommeren, dat schaarste niet vaststond, “ook niet met de verklaring van makelaar [...] dat er op dit moment geen vergelijkbare locatie te koop wordt aangeboden”. Langemeijer concludeerde in punt 2.41 van ECLI:NL:PHR:2021:243 overeenkomstig: “bij gebreke van een aanwijzing voor het tegendeel moet worden aangenomen dat de gestelde ‘schaarste’ (de belangstelling van meer dan één aspirant-koper) in dit geval voortkomt uit het feit dat dit perceel grond zo gunstig is gelegen in het dorpscentrum en qua afmetingen en bestemming (ruimtelijke ordening) geschikt is voor de vestiging van een supermarkt”. De Hoge Raad volgde de P-G niet. In r.o. 3.1.9 verwierp hij het oordeel van het hof: “Het bestreden oordeel van het hof geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting als het hof heeft miskend dat in deze context niet beslissend is of andere, vergelijkbare onroerende zaken beschikbaar zijn, maar of (redelijkerwijs te verwachten valt dat) er meerdere gegadigden (zullen) zijn voor de aankoop van de desbetreffende onroerende zaak.”

De Hoge Raad beoordeelt schaarste daarmee op het niveau van het specifieke recht: zijn er meerdere gegadigden voor (de koop van) dit perceel? Die maatstaf sluit aan op de definitie van schaarse publieke rechten en bij de maatstaf die de Afdeling zelf in 2017 toepaste op een standplaatsvergunning. De Hoge Raad verwijst expliciet naar de uitspraak *Speelautomatenhal Vlaardingen*, maar het criterium in het *Didam*-arrest wijkt dan weer af van het daarin gehanteerde plafondvereiste. In *Didam* volgt schaarste uit de aanwezigheid van meerdere gegadigden voor één specifiek perceel, zonder dat een door het bestuur vastgesteld maximum nodig is. Dan ontstaat een merkwaardige situatie. Naar de maatstaf van de Hoge Raad geldt de standplaats op de Sint Petersburgweg als schaars zodra meer dan één gegadigde die plek nastreeft, terwijl naar de maatstaf die de Afdeling in de onderhavige uitspraak hanteert schaarste pas aanwezig is als het college aantoonbaar dat het aantal aanvragen het aantal geschikte standplaatsen op het bedrijventerrein overschrijdt. In de uitspraken van de hoogste rechtscolleges lijkt geen schaarste te bestaan aan (het toepassen van) definities van schaarste.

8. De onderhavige uitspraak maakt zichtbaar dat de Afdeling voor de vraag wanneer sprake is van schaarste twee benaderingen hanteert die zij niet uitdrukkelijk van elkaar onderscheidt. De ene benadering, ontleend aan ABRvS 2 november 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2927, neemt schaarste aan zodra het bestuur een kwantitatief maximum vaststelt voor het aantal te verlenen rechten. De andere benadering, ontleend aan ABRvS 19 december 2018, ECLI:NL:RVS:2018:4198, sluit schaarste bij planologische besluiten en omgevingsvergunningen in beginsel uit, omdat de rechthebbende op de grond de enige gegadigde is en een kwantitatieve beperking van het beschikbare aanbod zich

bij dergelijke vergunningen niet voordoet. Beide benaderingen zijn verdedigbaar binnen hun eigen context. De vraag tot welke context de standplaatsvergunning behoort, laat de Afdeling in deze uitspraak onbeantwoord. De standplaatsvergunning lijkt meer op de exploitatievergunning waarvoor de benadering uit de uitspraak *Speelautomatenhal Vlaardingen* is ontwikkeld. Exclusieve aanspraken zoals in de benadering uit de uitspraak *Windpark Zeewolde* ontbreken. De Afdeling beoordeelde schaarste bij standplaatsvergunningen in 2017 nog op het niveau van de specifieke locatie, maar in deze uitspraak op het niveau van het omliggende gebied. Die verschuiving motiveert zij niet. Het *Didam*-arrest maakt het leerstuk van de schaarse rechten niet overzichtelijker. De Hoge Raad verwierp in *Didam I* de benadering van het hof die nog het meest aansloot bij de lijn *Windpark Zeewolde*. De civiele rechter beoordeelt op grond van dat arrest schaarste bij onroerende zaken op het niveau van het specifieke recht. Dat komt inhoudelijk dan weer overeen met de maatstaf die de Afdeling in 2017 toepaste voor de standplaatsvergunning, maar die wordt niet in onderhavige uitspraak toegepast. Coherentie in het definiëren en benaderen van schaarse rechten in het algemeen is gezien voorgaande nog niet bereikt.

T.H.G. Robbe

Gst. 2026/71

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State 22 april 2026, nr. 202501806/1/A2

(Mrs. H.G. Sevenster, J. Schipper-Spanninga en M. den Heyer) m.nt. M. Buitenhuis¹

(Art. 3:2, 3:3 APV Den Haag)

ABkort 2026/115

ECLI:NL:RVS:2026:2250

Gemeentelijke wetgever heeft niet beoogd om ook de exploitatie van websites onder het begrip ‘seksbedrijf’ te laten vallen. (Den Haag)

Hoewel de tekst van artikel 3:2 van de APV zich niet verzet tegen het kwalificeren van de exploitatie van de websites als een seksbedrijf, is deze uitleg van artikel 3:2 van de APV, gelet op het volgende, niet in overeenstemming met de geschiedenis van de totstandkoming van het artikel. In de artikelsgewijze toelichting is een uitgebreide uitleg voor de definitie van een seksbedrijf opgenomen. Uit die toelichting, waarin verschillende vormen van een seksbedrijf zijn vermeld, valt niet af te leiden dat de gemeentelijke wetgever heeft beoogd om ook de exploitatie van websites, zoals kinky.nl en seksjobs.nl, onder het begrip ‘seksbedrijf’ te laten vallen.

¹ Mariëtta Buitenhuis is advocaat bij AKD.

Uitspraak op het hoger beroep van:
[appellante], gevestigd in Den Haag,
appellante,
tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag van 14 februari 2025 in zaak nr. 23/7829 in het geding tussen:
[appellante]
en
de burgemeester van Den Haag.

Procesverloop

Bij besluit van 20 februari 2023 heeft de burgemeester een verzoek van [appellante] om handhavend op te treden afgewezen.

Bij besluit van 5 oktober 2023 heeft de burgemeester het door [appellante] daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 14 februari 2025 heeft de rechtbank het door [appellante] daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze uitspraak heeft [appellante] hoger beroep ingesteld.

De burgemeester heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

De Afdeling heeft de zaak op een zitting behandeld op 8 december 2025, waar [appellante], vertegenwoordigd door mr. P.H.J. Körver, advocaat in Den Haag, vergezeld door [persoon A], en de burgemeester, vertegenwoordigd door mr. G.A.A.N. Zwagemakers, vergezeld door [persoon B] en [persoon C], zijn verschenen.

Overwegingen

Inleiding

1. [appellante] is exploitante van een seksinrichting in Den Haag. Zij heeft de burgemeester op 1 februari 2023 onder meer verzocht om handhavend op te treden tegen de exploitanten van de websites www.kinky.nl en www.seksjobs.nl (de websites). Volgens [appellante] geven deze websites sekswerkers de mogelijkheid te adverteren voor seksuele diensten, terwijl de exploitanten niet beschikken over een vergunning voor een seksbedrijf, zodat zij in strijd met de Algemeen Plaatselijke Verordening voor de gemeente Den Haag (de APV) handelen.

2. Aan het in bezwaar gehandhaafde besluit van 20 februari 2023 heeft de burgemeester ten grondslag gelegd dat de exploitanten van de websites geen seksbedrijf in de zin van artikel 3:3, eerste lid, van de APV uitoefenen en dat hij daarom niet bevoegd is om tegen die exploitanten handhavend op te treden wegens overtreding van die bepaling.

Aangevallen uitspraak

3. Volgens de rechtbank heeft de burgemeester zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat hij niet bevoegd is om op grond van de APV handhavend op te treden. Zij heeft onder meer de volgende overwegingen aan dat oordeel ten grondslag gelegd. De websites bieden sekswerkers

de mogelijkheid om tegen betaling een advertentie met tekst en foto's te plaatsen om klanten te werven. De websites dragen daarmee slechts bij aan de bekendheid van een sekswerker. Zij hebben geen bemoeienis met de sekswerker en de wijze waarop de werkzaamheden worden vormgegeven. Zo zorgen de websites, anders dan een seksbedrijf, niet bedrijfsmatig voor randvoorwaarden, zoals het vervoer van de sekswerker naar een klant, een werkruimte, hygiëne en/of een veilige werkomgeving voor de sekswerker, zodat een sekswerker op een locatie seksuele handelingen kan verrichten. Anders dan in het geval van een escortbedrijf bemiddelen de ondernemers achter de websites bovendien niet tussen een individuele klant met bepaalde wensen en een sekswerker, aldus de rechtbank.

Hoger beroep

4. [appellante] is het niet eens met het oordeel van de rechtbank. Zij voert aan dat de websites niet alleen voor naamsbekendheid van de sekswerker zorgen, maar het ook mogelijk maken dat klanten die de website bezoeken de diensten van de sekswerker kunnen afnemen, net zoals bij andere vormen van een seksbedrijf het geval is. Verder heeft de rechtbank ten onrechte bij haar oordeel betrokken dat de exploitanten van de websites geen bemoeienis hebben met de sekswerker en met de wijze waarop de werkzaamheden worden vormgegeven. Dit geldt immers voor elk seksbedrijf. Daarnaast zijn er veel vormen van een seksbedrijf waarbij evenmin voor alle door de rechtbank bedoelde randvoorwaarden wordt gezorgd. De websites hebben met deze andere vormen van een seksbedrijf gemeen dat zij de klant met de sekswerker in contact brengen om op deze wijze de diensten van de sekswerker te kunnen afnemen.

Beoordeling van het hoger beroep

5. Sekswerkers kunnen op de websites een advertentie plaatsen, waarin zij seksuele diensten aanbieden in, onder andere, Den Haag.

6. In artikel 3:2 van de APV is bepaald dat onder een seksbedrijf wordt verstaan: de activiteit, bestaande uit het bedrijfsmatig gelegenheid geven tot prostitutie of tot het verrichten van seksuele handelingen voor een ander tegen betaling of uit het bedrijfsmatig aanbieden van vertoningen van erotisch-pornografische aard in een seksinrichting tegen betaling.

In artikel 3:3 van de APV is bepaald dat het verboden is een seksbedrijf uit te oefenen of te wijzigen zonder vergunning.

7. In de artikelsgewijze toelichting bij artikel 3:2 van de APV (voorstel van het college inzake wijziging van hoofdstuk 3 APV Den Haag (prostitutiehoofdstuk), reg. nr. BSD/2016.370, RIS 294326, p. 16) is onder meer het volgende vermeld. Het begrip 'seksbedrijf' duidt op een activiteit of activiteiten en dus niet op de locatie waar de verrichtingen of vertoningen plaatsvinden. Daarvoor is in de APV de term 'seksinrichting' gebruikt. Binnen de omschrijving valt het gelegenheid geven tot het zich beschikbaar stellen voor het verrichten van seksuele handelingen met een ander tegen betaling (prostitutie) en het gelegenheid geven tot het verrichten van seksuele handelingen voor een ander, zoals

peepshows en sekstheaters, maar bijvoorbeeld ook het bedrijfsmatig en tegen betaling verzorgen van webcamseks. Of een activiteit 'bedrijfsmatig' wordt verricht, hangt af van een aantal factoren. Is er personeel in dienst, dan is zonder meer sprake van een bedrijf, maar ook een individu zonder personeel kan een bedrijf zijn in de zin van de APV en is dan dus vergunningplichtig. Het oogmerk om (een aanvulling op) een inkomen te genereren, het aantal uren dat aan de activiteit wordt besteed, de wijze van klantenwerving (bijvoorbeeld of wordt geadverteerd om de werkzaamheden onder de aandacht van publiek te brengen en klanten te trekken) en de organisatiegraad en de omvang van het prostitutieaanbod, zijn aspecten om te bepalen of bedrijfsmatig activiteiten worden verricht. Of sprake is van bedrijfsmatige activiteiten wordt dus vastgesteld aan de hand van de feitelijke situatie, aldus de toelichting.

8. Niet in geschil is dat, zoals de burgemeester op de zitting van de Afdeling heeft bevestigd, de exploitatie van de websites bedrijfsmatig plaatsvindt. Partijen zijn verdeeld over het antwoord op de vraag of de exploitatie kwalificeert als het gelegenheid geven tot prostitutie.

9. Hoewel de tekst van artikel 3:2 van de APV zich niet verzet tegen het kwalificeren van de exploitatie van de websites als een seksbedrijf, is deze uitleg van artikel 3:2 van de APV, gelet op het volgende, niet in overeenstemming met de geschiedenis van de totstandkoming van het artikel. In de artikelsgewijze toelichting is een uitgebreide uitleg voor de definitie van een seksbedrijf opgenomen. Uit die toelichting, waarin verschillende vormen van een seksbedrijf zijn vermeld, valt niet af te leiden dat de gemeentelijke wetgever heeft beoogd om ook de exploitatie van websites, zoals kinky.nl en seksjobs.nl, onder het begrip 'seksbedrijf' te laten vallen. Hierbij is mede van belang dat de exploitanten van deze websites hun werkzaamheden niet beperken tot de gemeente Den Haag en dat, zoals [appellante] op de zitting van de Afdeling heeft medegedeeld, deze exploitanten hoogstwaarschijnlijk niet aan de vereisten voor een vergunning voor het uitoefenen van een seksbedrijf in de APV kunnen voldoen. Diverse vergunningsvoorschriften, zoals sluitingstijden en hygiënemaatregelen, zijn immers toegesneden op fysieke locaties. Dat die vereisten moeilijk zijn toe te passen op deze websites, is een duidelijke aanwijzing voor de conclusie dat niet beoogd is de exploitatie van de websites aan de vergunningplicht van artikel 3:3 van de APV te onderwerpen. Daarnaast is er geen aanwijzing voor de conclusie dat de gemeentelijke wetgever heeft beoogd om de handhaving van de op deze websites toepasselijke regels toe te bedelen aan gemeentelijke bestuursorganen. In dit verband heeft de burgemeester op de zitting van de Afdeling te kennen gegeven dat de handhaving van die regels een te verstrekkende opgave zou zijn voor het gemeentelijke handhavingsapparaat en dat deze handhaving, ook omdat de activiteiten van deze websites de gemeentegrenzen overstijgen, beter op landelijk niveau kan plaatsvinden.

10. Voor het oordeel dat artikel 3:2 van de APV zodanig ruim moet worden uitgelegd, dat ook de websites kwalificeren als seksbedrijf, ziet de Afdeling, gelet op het voorgaande, geen aanleiding. Zij deelt de conclusie van de

rechtbank dat de exploitanten van de websites geen seksbedrijf uitoefenen, zoals bedoeld in artikel 3:2 van de APV, en dat de burgemeester het handhavingsverzoek daarom terecht heeft afgewezen.

Conclusie

11. Het hoger beroep is ongegrond. De Afdeling bevestigt de uitspraak van de rechtbank.

12. De burgemeester hoeft geen proceskosten te vergoeden.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State: bevestigt de aangevallen uitspraak.

Naschrift

1. Deze uitspraak draait om de vraag of een website waarop met sekswerkers wordt geadverteerd, moet worden aangemerkt als seksbedrijf. En of dit, daarmee, een overtreding oplevert van het verbod uit de APV van de gemeente Den Haag om zonder vergunning van de burgemeester een seksbedrijf te exploiteren. De zaak is aangespannen door een exploitant van een fysieke seksinrichting in de gemeente Den Haag. Zij heeft de burgemeester verzocht om handhavend op te treden tegen de websites www.kinky.nl en www.seksjobs.nl.

2. De, volgens het college overtreden, bepaling uit artikel 3:3, eerste lid, APV luidt dat het zonder vergunning verboden is om een seksbedrijf uit te oefenen (of te wijzigen). In artikel 3:2 APV is bepaald dat onder een seksbedrijf wordt verstaan: de activiteit, bestaande uit het bedrijfsmatig gelegenheid geven tot prostitutie of tot het verrichten van seksuele handelingen voor een ander tegen betaling of uit het bedrijfsmatig aanbieden van vertoningen van erotisch-pornografische aard in een seksinrichting tegen betaling. Een vrij brede omschrijving dus. Toch heeft de burgemeester het handhavingsverzoek afgewezen, omdat hij meent dat de websites geen seksbedrijf zijn in de zin van artikel 3:3, eerste lid, APV. Om die reden is hij niet bevoegd is om tegen die exploitanten handhavend op te treden wegens overtreding van die bepaling, aldus de burgemeester.

3. De Afdeling stelt de burgemeester in het gelijk en overweegt hierover dat hoewel de tekst van artikel 3:2 APV *'zich niet verzet tegen het kwalificeren van de exploitatie van de websites als een seksbedrijf'*, *'de uitleg van artikel 3:2 van de APV (...) niet in overeenstemming [is] met de geschiedenis van de totstandkoming van het artikel'* (r.o. 9). De vraag is hoe dit oordeel zich verhoudt tot de vaste jurisprudentie waarin de Afdeling voor de uitleg van APV-bepalingen in eerste instantie aansluit bij de (interpretatie van) de letterlijke tekst van de APV (ABRvS 11 mei 2022, ECLI:NL:RVS:2022:1361, r.o. 2.3, Gst. 2022/80, m.nt. J.L.W. Broeksteeg, JB 2022/121, JIN 2022/189, m.nt. M.A.D.W. de Jong). Daaruit volgt dat de Afdeling pas kijkt naar de toelichting op de bepaling indien een uitleg op basis van de tekst van de bepaling niet mogelijk is (ABRvS 13 juli 2011, ECLI:NL:RVS:2011:BR1448, r.o.

2.3.2, *Gst.* 2012/4, m.nt. N.S. Efthymiou, *AB* 2011/333, m.nt. A.E. Schilder, J.G. Brouwer & V.M. Bex-Reimert, *JB* 2011/192, m.nt. J.L.W. Broeksteeg, zie ook *ABRvS* 17 oktober 2018, *ECLI:NL:RVS:2018:3357*).

4. Hoewel de overweging wat moeilijk leest, lijken we haar zo te moeten interpreteren dat de tekst van de APV kennelijk niet duidelijk (genoeg) was over het begrip 'seksbedrijf' in de context van websites, zodat de Afdeling de artikelsgewijze toelichting bij artikel 3:2 APV erbij pakt. Toch zou ook gezegd kunnen worden dat de situatie hier wordt omgekeerd ten opzichte van de standaardregel: pas tekstuele onduidelijkheid noopt tot raadpleging van de toelichting.

5. Uit die toelichting in de APV, waarin verschillende vormen van een seksbedrijf zijn vermeld, viel volgens de Afdeling niet af te leiden dat de gemeentelijke wetgever heeft beoogd om ook de exploitatie van websites, zoals *kinky.nl* en *seksjobs.nl*, onder het begrip 'seksbedrijf' te laten vallen. Hierbij acht de Afdeling mede van belang dat de exploitanten van deze websites hun werkzaamheden niet beperken tot de gemeente Den Haag en dat deze exploitanten hoogstwaarschijnlijk niet aan de vereisten voor een vergunning voor het uitoefenen van een seksbedrijf in de APV kunnen voldoen. Verder constateert de Afdeling dat diverse vergunningsvoorschriften, zoals sluitingstijden en hygiënemaatregelen, zijn toegesneden op fysieke locaties en moeilijk zijn toe te passen op websites. Dat is volgens de Afdeling een duidelijke aanwijzing voor de conclusie dat niet is beoogd de exploitatie van de websites onder de vergunningplicht van artikel 3:3 APV te brengen.

6. Ook interessant (en volgens de Afdeling relevant): er zijn geen aanwijzingen te vinden voor de conclusie dat de gemeentelijke wetgever heeft beoogd om de handhaving van de op deze websites toepasselijke regels toe te bedelen aan gemeentelijke bestuursorganen. Wat hierbij echter onbesproken blijft, is de in werking getreden *Digital Services Act* (Verordening (EU) 2022/2065), die juist regels bevat over de aansprakelijkheid en verplichtingen van online-platforms, ook ten aanzien van illegale content en diensten. Voor platforms zoals *kinky.nl* en *seksjobs.nl* – die mogelijk als 'hostingdiensten' of 'online platforms' in de zin van de DSA kwalificeren – is de DSA direct relevant. Het zou logisch zijn om handhaving van regels over deze websites (mede) via dit Europese kader te laten lopen, in plaats van via gemeentelijke APV-handhaving.

7. Voor het oordeel dat artikel 3:2 APV zodanig ruim moet worden uitgelegd dat ook de websites kwalificeren als seksbedrijf, ziet de Afdeling geen aanleiding. Zij deelt de conclusie van de rechtbank dat de exploitanten van de websites geen seksbedrijf uitoefenen zoals bedoeld in artikel 3:2 APV, en dat de burgemeester het handhavingsverzoek daarom terecht heeft afgewezen.

8. Hoewel het oordeel van de Afdeling in haar uitspraak begrijpelijk is, is er een aspect waar de uitspraak weinig duidelijkheid over biedt. Zo dient de vraag te worden gesteld of de website niet door zou kunnen (of moeten) gaan

voor een escortbedrijf, dat valt onder het paraplubegrip 'seksbedrijf'. De Afdeling had op goede gronden ook tot een andere uitspraak kunnen komen. Een escortbedrijf wordt in artikel 3:2 APV omschreven als de activiteit, bestaande uit het bedrijfsmatig gelegenheid geven tot prostitutie in de vorm van bemiddeling tussen klant en prostituee. In de toelichting wordt aangegeven dat ook niet-locatiegebonden prostitutiebedrijven die bemiddelen tussen klanten en prostituees daar ook onder kunnen vallen.

9. De Afdeling besteedt hier geen aandacht aan. De vraag is hoe dit moet worden afgezet tegen de uitspraak *ABRvS* 21 januari 2026, *ECLI:NL:RVS:2026:351*, *Gst.* 2026/25, m.nt. M. Buitenhuis. Daarin stapte de Afdeling (andere kamersamenstelling) relatief makkelijk heen over de bezwaren van de websiteaanbieder bij de vraag of de website exploitatievergunningplichtig voor escortbedrijven was. Ook ging zij voorbij aan het argument van de websiteaanbieder dat het aanbieden van prostitutie via internet niet is gebonden aan regio- en landgrenzen.

10. In het kader van deze uitspraak moet tot slot worden gewezen op de Wet regulering sekswerk (Wrs) die al geruime tijd in de maak is. In dit wetsvoorstel wordt voorzien in een verplicht vergunningstelsel voor gemeenten dat geldt voor alle seksbedrijven. Verder zal ingevolge dit wetsvoorstel de zelfstandig werkende prostituee zich dienen te registreren en wordt het gebruik van illegaal aanbod van prostitutie strafbaar. Het wetsvoorstel dient ter vervanging van het oorspronkelijke voorstel voor de Wet regulering prostitutie en bestrijding misstanden seksbranche (Wrp). Op 26 mei is inmiddels ook de daarvan in het verlengde liggende memorie van toelichting op de Wet gemeentelijk toezicht seksbedrijven en het bijbehorende advies van de Raad van State gepubliceerd (*Kamerstukken II* 2025/26, 36948, nr. 3 en 4). Daarin wordt nog steeds voorgesorteerd op de inwerkingtreding van de Wrs. Het conceptwetsvoorstel is aan kritiek onderhevig, waardoor de behandeling traag verloopt. Gevolg daarvan is dat er momenteel nog steeds veel diversiteit in regelgeving bestaat tussen verschillende gemeenten. In juli 2015 kwam de VNG daarom met een model-APV voor alle Nederlandse gemeenten die vooruitloopt op de Wrs en gemeenten de mogelijkheid biedt om vooruitlopend op de besluitvorming over het wetsvoorstel hun regelgeving aan te passen. Tot de Wrs in werking treedt, zullen verschillen tussen gemeenten – en daarmee wellicht ook uiteenlopende interpretaties door de Afdeling – blijven bestaan. Om dit op te lossen, ligt de bal nu bij de wetgever.

M. Buitenhuis